

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 110/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 3 grudnia 2020 roku sygn. akt II K 520/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonych:</p> <ul style="list-style-type: none"> - A. Ż. w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, - M. S. w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności, <p>z warunkowym zawieszeniem ich</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	wykonania na okres próby 2 lat		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
zarzut bezprzedmiotowy ze względu na zmianę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy i uniewinnienie oskarżonych A. Ź. i M. S. od popełnienia przypisanych im czynów			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonym A. Ź. i M. S. kar po 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby 3 lat , oddanie pod dozór kuratora oraz orzeczenie obowiązku informowania sądu o przebiegu okresu próby, a w pozostałej części o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wniosek bezprzedmiotowy ze względu na zmianę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy i uniewinnienie oskarżonych A. Ż. i M. S. od popełnienia przypisanych im czynów</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Sąd odwoławczy z urzędu dostrzegł, że do skazania oskarżonych A. Ż. i M. S. doszło z obrazą prawa materialnego albowiem wymienieni nie wyczerpali znamion art. 160 & 2 k.k., gdyż ich działania i zaniechania, choć naruszyły wynikające z wiedzy i doświadczenia reguły ostrożności w postępowaniu z półtora miesięcznym dzieckiem, z powodu znajdowania się w stanie nietrzeźwości rzędu 2 mg/l przez pierwszą</p>	

	<p>z wymienionych i stanu po użyciu alkoholu rzędu 0,17 mg/l przez drugiego z nich, to nie doprowadziły jeszcze do sytuacji narażenia niemowlęcia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Nie zaistniały też okoliczności niebezpieczne dla zdrowia dziecka, dopuszczenie do przebywania w których powodowałoby odpowiedzialność wyżej wymienionych za wykroczenie z art. 106 k.w.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Na wstępie należy zauważyć iż prokuratorski akt oskarżenia konstruuje zarzut z dekompletacją znamion czynu zabronionego z art. 160 & 2 kk poprzez pominięcie znamienia bezpośrednio narażenia i przypisuje oskarżonemu M. S. nieprawdziwie stan nietrzeźwości - co już powinno spotkać się	

z określoną reakcją procesową sądu I instancji.

Przechodząc do rozważań prawnych należy stwierdzić iż przedmiot ochrony w przypadku przestępstwa z art. 160 § 1 k.k., stanowi życie i zdrowie człowieka na etapie poprzedzającym naruszenie obu tych dóbr. Jak wiadomo, są one tak cenne, że trzeba je chronić nie tylko przed zachowaniami prowadzącymi do ich umyślnego lub nieumyślnego naruszenia, ale także przed takimi zachowaniami, które narażają je jedynie - umyślnie lub nieumyślnie - na bezpośrednie niebezpieczeństwo.

Przestępstwo narażenia na niebezpieczeństwo w typie kwalifikowanym, o jakim mowa w art. 160 § 2 k.k. popełnić może jedynie ten, na kim ciąży obowiązek opieki nad osobą narażoną na niebezpieczeństwo.

Jest to zatem przestępstwo indywidualne niewłaściwe.

Ta ostatnia przesłanka oczywiście została spełniona w niniejszej sprawie: oskarżeni A. Ż. i M. S. mieli status tzw. gwaranta, a zatem tempore criminis mieli prawny, szczególny obowiązek zapobiegnięcia skutkowi, czyli powstaniu bezpośredniego niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia pokrzywdzonego. Akademickim przykładem są - jak w tej sprawie - oboje rodzice względem małoletniego dziecka (mieli jedynie ograniczoną władzę rodzicielską w trybie zabezpieczenia poprzez ustanowienie nadzoru kuratora sądowego nad sposobem jej wykonywania - postanowieniem Sądu Rejonowego w Belchatowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 11 lipca 2019 roku sygn. akt III Nsm 365/19).

Zachowanie sprawcy przestępstwa z art. 160 k.k. opisane jednak zostało za pomocą znamienia czasownikowego "

naraża" (bez bliższej charakterystyki).

Chodzi tutaj zatem o wszelkie zachowania, które można by określić jako powodowanie narażenia.

Określenie to nie wskazuje żadnego skonkretyzowanego sposobu zachowania ani jakiegokolwiek czynności, która wywoływałaby stan narażenia człowieka na

niebezpieczeństwo, lecz stanowi zbiorcze określenie dla wszystkich

zachowań, które skutek taki mogą wywołać. W istocie zatem ustawodawca zwraca w pierwszej kolejności uwagę na konieczność

występowania kauzalnego powiązania między podejmowanym przez podmiot zachowaniem a skutkiem w postaci wywołania stanu narażenia. Aby

jednak podmiot mógł zostać uznany za sprawcę narażenia, jego zachowanie musi naruszać wynikające z wiedzy i doświadczenia

reguły postępowania z takimi dobrami jak życie i zdrowie, stwarzając niedające się zaakceptować

prawdopodobieństwo
ich naruszenia.
Zachowanie
podmiotu
odpowiadać musi
również
normatywnym
kryteriom
prawnokarnego
przypisania, których
spełnienie otwiera
dopiero możliwość
nadania mu statusu
sprawcy. Sprawcą
nie jest bowiem
każdy, kto
obiektywnie
przyczynia się do
narażenia, lecz
jedynie ten, kto
naraża na
niebezpieczeństwo
swoim
nieodpowiednim
(nieostrożnym)
zachowaniem.

Przestępstwo
określone w art.
160 § 1 może
być popełnione tylko
przez działanie (zob.
wyrok SA w Łodzi z
dnia 9 marca 1995 r.,
II AKr 40/95, Prok.
i Pr.-wkł. 1995, Nr 6,
poz. 23). Natomiast
zaniechanie może
być podstawą
odpowiedzialności
za sprowadzenie
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
tylko wtedy, gdy
na sprawcy ciąży
prawny, szczególnie
obowiązek
zapobiegnięcia
skutkowi w postaci
narażenia na

niebezpieczeństwo,
czyli gdy
zrealizowane są
znamiona
kwalifikujące z art.
160 § 2, które
charakteryzują
podmiot jako osobę
zobowiązaną do
opieki. Dlatego też
przestępstwo w typie
kwalifikowanym,
określone w art.
160 § 2, może być
popelnione zarówno
przez działanie, jak i
przez zaniechanie.

Istotne, że
przestępstwa
stypizowane w art.
160 § 1-3 k.k. mają
charakter skutkowy
(materialny) i należą
do kategorii
przestępstw z
konkretnego
narażenia na
niebezpieczeństwo.
Skutkiem jest w ich
przypadku
sprowadzenie przez
sprawcę określonego
stanu rzeczy, który
charakteryzuje się
tym, że towarzyszy
mu pewien
obiektywnie
istniejący potencjał
niebezpieczeństwa
utruty życia albo
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu. Tak
ujęty skutek,
oznaczający
narażenie dobra
prawnego na
niebezpieczeństwo,
może (choć
oczywiście nie musi)

przerodzić się w jego naruszenie. Stan narażenia jest bowiem chronologicznie wcześniejszy i - jako taki - występuje na przedpolu naruszenia dobra prawnego. Przepisanie tak ujętego skutku wymaga dwukrotnego odniesienia się do zagadnień probabilistycznych, tzn. do ustalenia, że - po pierwsze - swoim nieodpowiednim zachowaniem sprawca zwiększył ponad społecznie dopuszczalną miarę prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnego skutku oraz że - po drugie - skutek ów przybrał postać realnego, znaczącego wzrostu niebezpieczeństwa (tzn. prawdopodobieństwa) utraty życia przez inną osobę albo wystąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Mówiąc jeszcze inaczej - negatywnie oceniane zachowanie sprawcy realizuje znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 160 k.k., gdy istotnie zwiększa ono prawdopodobieństwo

znaczącego wzrostu
niebezpieczeństwa
dla zdrowia i życia
człowieka.

W tej sprawie w
ogóle takiego stanu
nie
uprawdopodobniono,
przyjmując w opisie
czynów
zaskarżonego
wyroku, że samo
znajdowanie się w
stanie nietrzeźwości
rzędu 2 mg/l przez
A. Ż. i w stanie
po użyciu alkoholu
rzędu 0,17 mg/
l przez M. S.,
powoduje narażenie
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utrąty życia lub
zdrowia dziecka,
którym z racji
niemowlęcego wieku
należy się -
obiektywnie - cały
czas opiekować i
mieć je na oku.
W tej sprawie
odniesiono się zatem
wyłącznie wstępnie
do zagadnienia
probabilistycznego,
a mianowicie
wyłącznie ustalenia
nieodpowiedniego
zachowania sprawcy
bez wskazania, w
jaki sposób
oskarżeni zwiększyli
ponad społecznie
dopuszczalną miarę
prawdopodobieństwo
wystąpienia
negatywnego skutku
oraz nie wykazując,
że ów skutek

przybrał postać
realnego,
znaczącego wzrostu
niebezpieczeństwa
(tzn.
prawdopodobieństwa)
utrąty życia przez
inną osobę.

Oczywiście skutek
czynu zabronionego
określonego w art.
160 § 1k.k. może
urzeczywistnić się
także w zwiększeniu
stopnia narażenia
człowieka na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utrąty życia, które
wystąpiło już
wcześniej, ale jeśli
zarzuconym
zachowaniem jest
zaniechanie
ciążącego na
oskarżonych
obowiązku
zapobiegnięcia
skutkowi, to
warunkiem
pociągnięcia ich do
odpowiedzialności
karnej za
przestępstwo z art.
160 § 2 k.k.
jest obiektywne
przypisanie im
takiego skutku.
Będzie on spełniony
wtedy, gdy zostanie
dowiedzione, że
pożądane
zachowanie
alternatywne,
polegające na
wykonaniu przez
oskarżonego
ciążącego na nim
obowiązku,

zapobiegłoby
realnemu i
znaczącemu
wzrostowi stopnia
tego narażenia (por.
postanowienie SN z
dnia 3 czerwca 2004
r., V KK 37/04,
OSNKW 2004, nr
7-8, poz. 73, z
głosą J. Giezka,
Palestra 2005, nr
1-2, s. 262 i n.). I
taka okoliczność nie
została wskazana.

Niebezpieczeństwo,
o jakim mowa
w art. 160
k.k. interpretowane
jest zazwyczaj jako
obiektywna sytuacja,
stanowiąca pewien
szczególny układ
rzeczy i zjawisk o
charakterze
dynamicznym, z
którego rozwojem
wiąże się wysokie
prawdopodobieństwo
nastąpienia
uszczerbku
obejmującego dobro
prawne. Jedną z
cech
niebezpieczeństwa
jest zaś to,
że określana tym
pojęciem sytuacja
ma właściwość
przechodzenia w
inny stan.
Niebezpieczeństwo
samo w sobie jest
więc zmianą w
świecie
zewnętrznym, która
- właśnie ze względu
na swój dynamiczny
charakter - zawiera

w sobie potencjał prowadzący do dalszej zmiany (zob. wyrok SN z dnia 3 grudnia 1999 r., II KKN 377/97, Prok. i Pr.-wkł. 2000, Nr 4, poz. 2). W przypadku zaniechania gwaranta skutek, o jakim mowa w art. 160 & 1 k.k. będzie polegał zarówno na wywołaniu stanu zwiększającego niebezpieczeństwo, jak i na utrzymaniu się poziomu owego niebezpieczeństwa zastanego przez gwaranta w chwili aktualizacji jego obowiązku działania. Wynika to z treści obowiązku gwaranta, którego zadaniem jest nie tylko podjęcie działań zapobiegających pojawieniu się konkretnego niebezpieczeństwa dla chronionego dobra, ale także podjęcie wszelkich działań zmierzających do obniżenia stopnia konkretnego niebezpieczeństwa dla dobra istniejącego już w chwili aktualizacji jego obowiązku. Myśl ta znalazła również odzwierciedlenie w wypowiedziach Sądu

Najwyższego, który stwierdził m.in., że skutkiem należącym do znamion strony przedmiotowej występku z art. 160 § 2 k.k. jest nie tylko wywołanie takiej sytuacji, w której ofiara znajduje się - nie będąc uprzednio - w położeniu grożącym mu bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia, ale również na utrzymaniu (nie odwróceniu, nie zmniejszeniu) istniejącego już poziomu tego niebezpieczeństwa w czasie, kiedy urzeczywistnił się obowiązek działania gwaranta (wyrok SN z dnia 5 kwietnia 2013 r. IV KK 43/13, LEX nr 1318212).

Skutek w postaci realnego i znaczącego wzrostu stopnia narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo (należący do znamion art. 160 k.k.) może zostać przypisany nie tylko wtedy, gdy w przypadku zgodnego z prawem zachowania alternatywnego do tak ujętego skutku ponad wszelką wątpliwość nie

doszłoby, ale także
wówczas - gdy
nie mając pewności
co do wartości
kausalnej owego
zachowania -
możemy jedynie
stwierdzić, że w
przypadku jego
podjęcia
prawdopodobieństwo
tego, że realny
i znaczący wzrost
stopnia narażenia
nie nastąpi,
okazałoby się
dostatecznie duże.

Przenosząc
powyższe
rozważania na grunt
niniejszej sprawy
wskazać należy,
że widoczny jest
brak owego jeszcze
jednego, a
koniecznego
zdarzenia, które
obiektywnie
mogłoby - w
powiązaniu ze
stanem upojenia
alkoholowego
oskarżonej, czy
stanem po użyciu
alkoholu
oskarżonego -
spowodować
narażenie na
wystąpienie
rozważanego
skutku. Mogłoby to
być przykładowo
gorączkowanie
dziecka czy też
nudności i wymioty,
którymi dziecko
mogłoby się
zachłysnąć etc. W
tej sprawie wiadomo

tylko tyle, że w dniu 10. 07. 2019 roku około godz. 20.00 w czasie wizyty kuratora społecznego A. M. (1) w miejscu zamieszkania konkubentów przebywała w nim wyłącznie oskarżona A. Ż. i jej dorosła córka J. Ś.. Oskarżony M. S. przyszedł do domu parę minut później wraz z niemowlakiem, z którym odbył wizytę w szpitalu w celu czyszczenia ucha przez lekarza, po incydencie polegającym na wlaniu się mleka do ucha, prawdopodobnie podczas przekręcenia głowy na bok. Wezwani telefonicznie przez kuratora funkcjonariusze policji S. B. i K. K. podczas przeprowadzanej interwencji zastali dziecko śpiące w łóżeczku, nie posiadające na odkrytych częściach ciała obrażeń, w mieszkaniu panujący ogólny ład i porządek oraz zastali rodziców spokojnych i komunikatywnych, poruszających się o własnych siłach i

twierdzących, że w ciągu dnia wypili po dwa piwa, a nadto dorosłą córkę A. J. Ś. i zawiadamiającą A. M. (1). Tak więc obecni na miejscu świadkowie - ww. funkcjonariusze policji i kurator społeczny A. M. (1) , czy też J. Ś. takiego działania czy zaniechania rozumianego jako potencjalną sytuację zagrożenia nie stwierdzili.

Z karty informacyjnej z leczenia szpitalnego w Oddziale Pediatrycznym Szpitala Wojewódzkiego w B., do którego wezwane przez policję pogotowie przewiozło chłopca wynika, że rozpoznano podczas konsultacji otolaryngologicznej zapalenie ucha zewnętrznego prawego, przejawiające się wyciekami usznymi oraz stwierdzono dość dobry stan kliniczny przy przyjęciu, bez gorączki.

Opinia sądowo - medyczna, uwzględniająca owo leczenie oraz całokształt

dokumentacji medycznej dziecka, a nadto okoliczności wynikające ze wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów osobowych, jednoznacznie stwierdziła brak podstaw do przyjęcia aby po urodzeniu F. S. (a więc i w dacie 10 lipca 2019 roku tj. w dacie inkryminowanych czynów) doszło do jego narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w wyniku stanu nietrzeźwości rodziców. Według opiniującej biegłej realizowana była opieka medyczna nad chłopcem. Nie było danych na wystąpienie u niego urazów, natomiast incydent przedostania się mleka do przewodu słuchowego czy powikłania infekcyjne mogą wystąpić niezależnie od stanu trzeźwości rodziców (opinia sądowo - lekarska karta 105 - 119). Jednocześnie biegła A. M. (2) - specjalista medycyny sądowej słusznie zauważyła, że stan nietrzeźwości może być przyczyną zaburzeń

krytycyzmu,
niezborności
ruchów, zaburzeń
mowy, zaburzeń
równowagi. Zatem
sprawowanie opieki
nad dzieckiem w
takim stanie jest
postępowaniem
lekkomyślnym,
które może narazić
podopiecznego na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia lub
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu w
sytuacji np.
spowodowania
urazu u dziecka,
niewłaściwej
pielęgnacji,
zaniechania
karmienia czy braku
prawidłowej reakcji
w sytuacji nagłej.
W tym miejscu z
całą mocą należy
podkreślić, że żadna
z wymienionych
sytuacji w
przedmiotowej
sprawie nie
zaistniała. Nie były
to również warunki
nietypowe czy
ekstremalne lecz
domowe zacisze, w
którym nie doszło
do sytuacji groźnej
dla życia lub zdrowia
dziecka. Było ono
zaopiekowane przez
ojca M. S., który był
pod nieznacznym,
minimalnym
działaniem alkoholu
- dwóch
małoprocentowych
piw, spożytych na

przestrzeni kilku
godzin, nie
pozbawiających go
zdolności
postrzegania i
świadomego
kontaktowania z
rzeczywistością.

Prawidłowo przecież
rozpoznał uraz ucha
u dziecka, dostrzegł
potrzebę udzielenia
mu fachowej
pomocy medycznej i
udał się z dzieckiem
do szpitala, w
którym nawet nikt z
personelu
medycznego nie
zauważył niczego
niewłaściwego w
jego zachowaniu. Po
przybyciu do miejsca
zamieszkania, gdyby
nie wizyta kuratora i
zabranie chłopca do
szpitala,
kontynuowałby
opiekę nad nim,
a stan upojenia
alkoholowego matki
nie stwarzał sytuacji
zagrożającej życiu
i zdrowiu dziecka,
bo wystarczyła w
zupełności piecza
sprawowana przez
niemalże trzeźwego
ojca. Nie ma
przecież obowiązku
jednoczesnego
wykonywania
obowiązku opieki
przez obojga
rodziców, z których
jedno często pracuje
zawodowo, realizuje
zakupy czy nawet
odpoczywa.

Odmienne założenie

byłoby absurdalne, zważywszy na sytuację dzieci wychowywanych w niepełnych rodzinach i zaopiekowanych przez tylko jednego rodzica. Nawet niewykazana jednoznacznie w tej sprawie sytuacja pozostawiania dziecka w łóżeczku pod czasową opieką śpiącego nietrzeźwego rodzica nie różniłaby się (w aspekcie zagrożenia) od sytuacji pozostawiania takiego dziecka pod opieką wyczerpanej i zmęczonej samotnej matki, która zasypia nastawiając budzenie za 2/3 godziny. Sąd nie zakłada jednakże aby taką matkę stawiano w stan oskarżenia. Sama natomiast nietrzeźwość osoby sprawującej opiekę nad małym dzieckiem nie wystarcza do stwierdzenia takiego stanu o jakim mowa w dyspozycji art.160 § 1k.k. Niewątpliwie nietrzeźwość opiekuna jest dalece niepożądana, ale sama w sobie takiego skutku nie stwarza. Może natomiast mieć znaczący

wpływ na jakość opieki i w pewnych sytuacjach potęgować zagrożenie. Nie ma podstaw do postawienia tezy by półtoramiesięczne dziecko "spuszczone z oka" na krótki czas, pozostające w miejscu bezpiecznym np. w łóżeczku dziecięcym znajdowało się w stanie bezpośredniego zagrożenia. Co więcej taka teza byłaby sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego i zdrowym rozsądkiem. Doświadczenie uczy, że żadne dziecko nie pozostaje pod nieustanną opieką. Opiekun musi wszak także spać czy wykonywać czynności związane z dbaniem o własną higienę. Z pewnością opiekun może "spuścić dziecko z oka" o ile jest ono bezpieczne. Bezpieczeństwo zaś związane jest z brakiem bezpośredniego zagrożenia. Bezpośrednie zagrożenie będzie się materializować wówczas gdy zaistnieje jakaś okoliczność, która

zagrożenie uczyni bezpośrednim. Tak będzie gdy zaistnieje np. możliwość upadku dziecka z wysokości (przy takim wieku dziecka upadek z łóżeczka może być bardzo niebezpieczny). Oskarżyciel publiczny nie dowodził, że istniała okoliczność materializująca tak właśnie rozumiany stan zagrożenia. W zarzutach aktu oskarżenia ograniczył się do wskazania stanu nietrzeźwości rodziców dziecka, a stan zagrożenia miał wynikać z bliżej nieokreślonego zachowania sprawców.

Jak można wnioskować z opisu czynów przypisanych oskarżonemu, oskarżyciel a następnie sąd rejonowy uznali, że znamiona przestępstwa z art.160 § 2 k.k. zostają wyczerpane w sytuacji, gdy sprawcy w czasie sprawowania opieki nad dzieckiem znajdowali się: odpowiednio w stanie nietrzeźwości w przypadku matki dziecka i w stanie

po użyciu alkoholu w przypadku ojca dziecka. Takie założenie stoi jednak w jaskrawej sprzeczności z treścią przepisu, na podstawie którego nastąpiło skazanie. Zgodnie bowiem z dyspozycją art.160 § 2 k.k. sprawca swoim zachowaniem musi narazić osobę, co do której ciąży na nim obowiązek opieki na na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Przepięstwo to ma charakter skutkowy, a skutkiem jest wlaśnie owo narażenie na opisane niebezpieczeństwo. Co więcej narażenie to musi być realne i wystąpić bezpośrednio. Tymczasem ani oskarżyciel ani sąd rejonowy nie wskazali w opisach czynów na czym to niebezpieczeństwo miałoby polegać. (podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku w sprawie III k 17/10 - lex).

W tej sprawie nie ma również dowodów na zaniechanie

oskarżonych.
Oskarżeni A. Ż. i M. S. mieli status gwaranta i ciążył na nich obowiązek, którego wykonanie zapobiegłoby pojawieniu się bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, ale jednak w postępowaniu nie wykazano (bo też takiego zdarzenia po prostu nie było), jakie to zaniechanie zdaje się stanowić klarowną podstawę prawnokarnego przypisania skutku w postaci narażenia dziecka na takie niebezpieczeństwo. Niebezpieczeństwo przed zaniechaniem gwaranta jeszcze nie zaistniało. Innymi słowy nie można wskazać w tej sprawie niebezpieczeństwa "wyjściowego", które stwarzało duże prawdopodobieństwo wystąpienia skutku w postaci naruszenia dobra prawnego (tzn. śmierci lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu), a wykonanie ciężącego na sprawcy obowiązku prawdopodobieństwo to istotnie by zmniejszyło, dzięki czemu skutek w

postaci naruszenia
dobra prawnego
znacznie by się
oddalił.

Podkreślić też
należy, że stan
niebezpieczeństwa
typizowany jako
skutek przestępstw
z art. 160 § 1-3
k.k. musi wiązać
się z bezpośrednim
zagrożeniem dla
życia lub zdrowia.
Niebezpieczeństwo
staje się zaś
bezpśrednie
wówczas, gdy
zachodzi sytuacja
niewymagająca dla
swojego dalszego
rozwoju włączenia
się w dany układ
zdarzeń elementu
dodatkowego, w
szczególności zaś
podjęcia ze strony
sprawcy
jakiegokolwiek
działania
dynamizującego ten
układ w wyższym
stopniu. Chodzi
zatem wyłącznie
o takie działania,
które stwarzają
konkretne, realne
i natychmiastowe
zagrożenie dla życia
lub zdrowia ofiary.
Określenie "
bezpśrednie"
wyklucza natomiast
możliwość objęcia
nim przypadków, w
których
niebezpieczeństwo
wprawdzie istnieje,
ale jego realizacja

zależy od ewentualnych dalszych działań sprawcy bądź innych osób (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 20 marca 2003 r., II AKa 18/03, KZS 2003, z. 7-8, poz. 69). Tak zdaje się rozumować rzecznik aktu oskarżenia, który z samego stanu upojenia wywodzi niebezpieczeństwo narażenia (przy czym nawet nie wskazuje na bezpośredniość narażenia, bo w zarzutach aktu oskarżenia brak tego znamienia; uzupełnione zostało przez sąd pierwszej instancji w wyroku).

Zamiar ewentualny współkształtujący stronę podmiotową przestępstwa z art. 160 § 1 i 2 k.k. wiąże się ze świadomością znaczenia podejmowanych czynności w perspektywie możliwego skutku. Nie chodzi przy tym o świadomość jakiegokolwiek możliwości wystąpienia konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, ale wyłącznie

świadomość
wysokiego
prawdopodobieństwa
takiego skutku,
ocenianego w
kontekście
konkretnych
okoliczności
faktycznych, bo tylko
wówczas można
mówić o
"bezpośredniości"
niebezpieczeństwa
(wyrok SN z dnia 8
grudnia 2011 r., II
KK 177/11, OSNKW
2012, Nr 3, poz. 29).

Sąd odwoławczy
rozważał także
kwalifikację czynów
jako wykroczeń z
art. 106 k.w., ale
analiza tego przepisu
utwierdziła go, że
oskarżonym A. Ż.
i M. S. nie tylko
nie można przypisać
przestępstwa, ale
nawet nie można
przypisać
wykroczenia.

Powołany przepis
stanowi, że kto
mając obowiązek
opieki lub nadzoru
nad małoletnim
do lat 7 albo
nad inną osobą
niezdolną rozpoznać
lub obronić się
przed
niebezpieczeństwem,
dopuszcza do jej
przebywania w
okolicznościach
niebezpiecznych dla
zdrowia człowieka,
podlega karze
grzywny albo karze

nagany. Jak wskazuje się w piśmiennictwie i judykaturze, odpowiedzialności wymienionej w tym przepisie podlega osoba, która dopuściła się rażącego zaniedbania obowiązków wynikających z konieczności zagwarantowania maksimum bezpieczeństwa określonym w przepisie osobom. Przykładem takiego postępowania może być uczestnictwo matki w spotkaniu towarzyskim zorganizowanym w domku nad jeziorem, gdy w tym czasie dziecko samodzielnie spaceruje nad brzegiem, będąc poza zasięgiem wzroku osób dorosłych. Dotyczy to również pozostawienia bez nadzoru osoby, która nie jest zdolna zarówno do rozpoznania, jak i obronienia się przed niebezpieczeństwem. Ustawodawca nie penalizuje samego faktu "bycia pod wpływem alkoholu" przez rodziców czy też opiekunów sprawujących bezpośrednią pieczę

nad małoletnimi
poniżej 7 roku
życia i nie
wprowadza wymogu
ich całkowitej
abstynencji, nawet
jeśli pozostające pod
ich pieczę dziecko
jest niemowlęciem.
To, że spożyty
alkohol może
wywołać zachowanie
nieadekwatne do
sytuacji, to jednak
nie sposób przyjąć,
że w każdym
przypadku osoba
znajdująca się pod
jego działaniem
nie daje żadnych
gwarancji
należytego
sprawowania pieczy
nad małym
dzieckiem i że w
każdym przypadku
ów stan opiekuna
oznacza, że dziecko
przebywa w
okolicznościach
niebezpiecznych dla
zdrowia.

Zachowanie
oskarżonych, a w
szczególności A.
Ż. z pewnością
było niewłaściwe.
Na obojgu rodzicach
- matce i ojcu
spoczywał
obowiązek
troszczenia się o
niemowlę, a na
matce szczególna
troska i dbałość
o bezpieczeństwo
małego dziecka.
Powinna zachować
się odpowiedzialnie

i przykładowie. Sami oskarżeni zresztą przyznając się do zarzucanych czynów, też to zrozumieli. Oskarżona podjęła leczenie odwykowe.

Wypada jednak zauważyć, że nie każde zachowanie, nawet jeśli ocenia się je ze względów kulturowych i społecznych jako godne potępienia, jest sankcjonowane przepisami prawa karnego. Właściwą reakcją w tej sprawie była interwencja sądu rodzinnego, który postanowieniem z dnia 11 lipca 2019 roku sygn. akt III Nsm 365/19 zmienił wcześniejsze postanowienie Sąd Rejonowego w Belchatowie w ten sposób, że w trybie zabezpieczenia umieścił małoletniego F. S. w pieczy zastępczej pełniącej funkcję pogotowia rodzinnego. Nie była to natomiast sprawa dla sądu karnego, gdyż nie doszło do popełnienia przestępstwa.

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonych A. Ż. i M. S. od popełnienia przypisanych im czynów	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powody zmiany wyroku zostały przedstawione w pkt. 4.1 niniejszego opracowania.	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>Koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa stosownie do zasady z art. 632 pkt. 2 k.p.k. Mając na uwadze, że pomoc prawna z tytułu reprezentowania małoletniego w postępowaniu odwoławczym nie została opłacona, sąd odwoławczy zasądził na rzecz kuratora - adwokata kwotę 516,60 złotych na podstawie. § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i</p>	

	<p>zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. 2013.1476) w zw. z § 4 ust.1 i 3, § 17 ust. 1 pkt.4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o karze	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana